

Εκτροχιασμός της οικογένειας (1ο μέρος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Μητροπ. Λεμεσού Αθανάσιος / Ορθόδοξη πίστη](#)

Μητροπολίτη Λεμεσού π. Αθανασίου

Ο γάμος είναι σαν ένα λουλούδι. Χρειάζεται το κατάλληλο έδαφος, χρειάζεται το νερό του, το λίπασμά του, να το περιποιείσαι. Αν δεν το περιποιηθείς, μπορεί στην αρχή να είναι ωραίο και να μυρίζει, μετά θα ξεραθεί και θα χαλάσει. Έτσι λοιπόν κι ο γάμος θέλει τέχνη, χρειάζεται να ανανεώνεις αυτή την αγάπη, αφού προηγουμένως την στηρίξεις πάνω σε στερεά θεμέλια, για να μπορέσει να σταθεί.

Διότι κάποια στιγμή είναι φυσικό να υπερβείς τα σαρκικά, την εξωτερική ομορφιά και θα μείνει αυτή η ουσιώδης σχέση σου με τον άλλο άνθρωπο. Πλέον αυτή θα είναι η σύζυγός σου, αυτός θα είναι ο σύζυγός σου, θα είναι ο άνθρωπος με τον οποίο εσύ πορεύεσαι το δρόμο της ζωής σου, για να πορευθείς και αιώνια το δρόμο της αιώνιας Βασιλείας του Θεού. Άρα, ο γάμος είναι μια πολύ σοβαρή υπόθεση. Επίσης, σκοπός του γάμου δεν είναι η τεκνοποιία. Είναι ένας από τους σκοπούς του γάμου αυτός. Ο βασικός σκοπός είναι οι άνθρωποι αυτοί δια του γάμου να τελειωθούν και να συνάψουν το μέγα γάμο με το Δεσπότη Χριστό. Να συναφθούν αιωνίως μέσα στην αγαπητική σχέση με το Θεό υπερβαίνοντας τα παρόντα, μέσα στο γάμο.

Τι συμβαίνει όμως στις περιπτώσεις που τα πράγματα μέσα στο γάμο ξεφεύγουν από αυτό το πλαίσιο της αγάπης και παρεκτρέπονται; Από την πείρα μας και από όσα βλέπουμε γύρω μας καθημερινά, φαίνεται ότι αρκετοί γάμοι αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα και κλονίζονται. Μέσα στην οικογένεια, στα ανδρόγυνα, χρειάζεται να καθίσει κανείς και να σκεφτεί ότι για τα προβλήματα που έχει με τον ή την σύζυγό του τι πρέπει να κάνει ο ίδιος, αν είναι και αν συμπεριφέρεται όπως πρέπει (και το πρέπει είναι αυτό που αναπαύει τον άλλο άνθρωπο και όχι αυτό που νομίζεις εσύ σωστό). Όταν ο άνθρωπος έχει διάθεση να αρχίζει από τον εαυτό του να διορθώνει τα πράγματα, τότε βοηθάει κι ο Θεός και τακτοποιούνται σιγά - σιγά οι υποθέσεις κι αποκτά ο άνθρωπος μίαν επιείκεια μέσα του, δεν γίνεται αυστηρός κριτής του άλλου, κάνει υπομονή, ανέχεται τον άλλο σκεπτόμενος ότι ο Θεός ανέχεται όλους εμάς, σκέφτεται διαφορετικά δηλαδή, αρχίζοντας από τον εαυτό του και τότε φεύγουν όλες αυτές οι αφορμές που οδηγούν στους καβγάδες.

Όταν σε ένα σπίτι η οικογένεια έχει να αντιμετωπίσει δύσκολες καταστάσεις, χρειάζεται μεγάλη αγάπη και ταπείνωση, για να βαστάξει το ένα μέλος της συζυγίας το άλλο το οποίο προκαλεί το πρόβλημα, να το αγκαλιάσει. Αν για παράδειγμα δεν ήταν ο σύζυγος ή η σύζυγος που προκαλούσε καβγάδες και έκανε σκηνές μέσα το σπίτι, αλλά ένα εκ των παιδιών, τι θα έκαναν οι γονείς, θα το έδιωχναν από το σπίτι και δεν θα ήθελαν να το ξαναδούν; Αφού λοιπόν το παιδί το ανεχόμαστε, γιατί δεν μπορούμε να ανεχθούμε τον ή τη σύζυγο; Αν δούμε τα πράγματα με ένα λογισμό καλό, βοηθούμε τον εαυτό μας να αποκτήσει μεγαλύτερη υπομονή μέχρι το σημείο που μπορεί φυσικά, αποφεύγοντας έτσι να προτιμούμε την εύκολη λύση που είναι ο χωρισμός και το διαζύγιο. Το δύσκολο είναι να κρατήσεις τον άλλο, να τον ανεχθείς και να τον βοηθήσεις. Η πραγματική

αγάπη η οποία «ου ζητεί τα εαυτοίς» και η οποία θυσιάζεται υπέρ του άλλου ανθρώπου δεν λειτουργεί με αυτό τον τρόπο. Εφόσον ο γάμος είναι το μυστήριο της αγάπης των δύο αυτών ανθρώπων, σημαίνει αγάπη η οποία είναι θυσία. Γι' αυτή την αγάπη η οποία βαστάζει τον άλλο άνθρωπο μιλάει η Εκκλησία.

Βέβαια, υπάρχουν και μερικές πολύ άσχημες περιπτώσεις, καταστάσεις που δυστυχώς τις ζούμε, τις ακούμε, τις βλέπουμε πολλές φορές μπροστά μας. Περιπτώσεις άσχημης βίας και ασέλγειας εναντίον των παιδιών. Είναι μια τραγωδία. Τι γίνεται σε τέτοιες περιπτώσεις; Εάν κινδυνεύουν τα παιδιά από έναν τέτοιο «πατέρα» ή μια τέτοια «μητέρα», οπωσδήποτε αυτός ο άνθρωπος πρέπει να φύγει από το σπίτι, να απομακρυνθεί, διότι αποτελεί κίνδυνο για τα παιδιά, δεν υπάρχει άλλη λύση. Νομίζω ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι άρρωστοι, δεν μπορεί να είναι φυσιολογικοί. Όπως και να έχουν τα πράγματα, δεν μπορούν να συνυπάρξουν τα παιδιά με έναν τέτοιο γονιό, δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτή η κατάσταση. Πρέπει να διακοπεί η οποιαδήποτε δυνατότητα συνέχισης αυτής της τραγωδίας. Όμως πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί και σίγουροι όταν λέμε αυτά τα πράγματα, μήπως γίνει καμιά παρεξήγηση και στο τέλος δεν είναι τα πράγματα έτσι όπως τα νομίζουμε, γιατί δυστυχώς υπάρχουν πολλά φαινόμενα που κυκλοφορούν μέσα στον κόσμο και είμαστε μάρτυρες και των δύο φαινομένων. Δηλαδή, υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι έχουν μέσα τους τέτοια δυστυχία, τέτοια διαστροφή, οι οποίοι κάνουν πράγματα άρρωστα κι εγκληματικά. Αλλά υπάρχουν κι άνθρωποι άρρωστοι που νομίζουν ότι ο σύζυγος ή η σύζυγός τους κάνει αυτά τα πράγματα. Μας έχει τύχει αρκετές φορές να έρχονται για παράδειγμα μητέρες, γιαγιάδες ή θείες και να μας λένε ότι «ο σύζυγός μου ή ο αδερφός μου κ.λ.π. κάνει αυτά τα πράγματα» και στην πραγματικότητα να μην συμβαίνει αυτό, αλλά να είναι αποτέλεσμα μιας οξυμένης και αρρωστημένης φαντασίας της μητέρας, η οποία πιστεύει ότι ενοχλούν το παιδί της. Εάν ο άνθρωπος που ακούει αυτό, είτε είναι πνευματικός είτε ιατρός, αστυνομικός ή οποιοσδήποτε άλλος και δεν είναι σε θέση να αντιληφθεί τι πραγματικά συμβαίνει ή δεν έχει πείρα, μπορεί να πιστέψει τη μητέρα αυτή η οποία επιστρατεύει επιχειρήματα, γεγονότα που περιγράφει με πάσα λεπτομέρεια και όμως είναι φαντασίες που τις βιώνει τόσο έντονα, που τις πιστεύει σαν πραγματικότητα. Αυτό συμβαίνει σε αρκετά μεγάλο ποσοστό. Πρέπει να είμαστε πάρα πολύ προσεκτικοί πριν καταλήξουμε ότι πράγματι συμβαίνει αυτό το πράγμα.

Ακολουθεί το 2^ο μέρος.

Πηγή: isagiastriados.com